

Úvod k přípravným katechezím k VII. Světovému setkání rodin 2012 na téma „Rodina – práce a slavení“

Letošní Světové setkání v Miláně se bude zabývat jedním z nejnaléhavějších nároků současné rodiny: stávat se „základním místem, kde se láska žije a kde se k lásce vychovává (Benedikt XVI.)“, a současně obstát v chvatu každodenního života při plnění pracovních úkolů.

Církev ukazuje, že ví o situaci na evropském kontinentu, který je zachvácený horečkou přezaměstnanosti způsobené snahou udržet si pracovní místo a více či méně oprávněnou potřebou zabezpečit materiální blahobyt tváří v tvář hospodářské krizi. Nechybí ale ani univerzální „pohled církve k láskyplnému zkoumání utrpení a námahy, které prostupují život rodiny (Jan Pavel II.)“ v každé části světa.

Přípravné katecheze vycházejí ze základního poslání rodiny „být místem, které přijímá a dává život v plnosti“, a promítají je do každodenních rozhodování při utváření životního stylu. Povzbuzují k odvaze, která je potřebná při překonávání nemalých nároků profesního světa a která může uchránit před nebezpečím, že by se z domova stalo opuštěné místo.

Ti, kteří přijmou pozvání k modlitbě nad katechezemi a budou se zabývat i souvisejícími otázkami, mohou zakusit ocenění církve za svoji statečnost, a to nejen v úsilí o vzájemnou manželskou věrnost, ale i za odhodlání přijímat a vychovávat své děti a nabízet nezištně pomoc druhým.

Při rozjímání dojde i na těžkosti rodin, které nezdědka vznikají nedoceněním ze strany společnosti. Ve snaze o zachování a oživení ekonomické prosperity státy často opomínají, že rodina vytváří bohatství současné společnosti i budoucích generací. Je místem, kde „lze čelit zlu a kde zlo může být poraženo“ (str. 15) výchovou a zakoušením základních lidských hodnot, jakými je například bezpodmínečné přijetí, vděčnost, služba, solidárnost, štědrost a v neposlední řadě odpuštění.

Současnému vnímání práce jako prostředku k seberealizaci přidává církev i další rozměr, když uvažuje o práci v souvislosti se slavením. „Nejen práce, ale i samotný sváteční odpočinek představují základní právo a zároveň nezbytné dobro pro jedince a jejich rodiny (Sacramentum caritatis)“. S tím souvisí ne vždy rozpoznávaný a především prožívaný význam neděle jako svátečního dne. Neděle není pouhým dnem pracovního klidu, který je možno vyplnit oblíbenými volnočasovými aktivitami. Smysl neděle se ani nevyčerpá v odpočinku k obnově sil před návratem do práce. Neděle je dnem slavení, tedy příležitostí pro setkání a utváření vzájemné blízkosti – s Bohem a s bližním. Takto prožívaná neděle neubírá práci na významu. Naopak. Práce je slavením přetvářena ze zdroje obživy na důležitý prostředek solidarity mezi členy rodiny i generacemi. V konečném důsledku se proto neděle může stále více stávat i dnem vzkříšení a vysvobození. Vysvobození nejen z poroby smrti, ale i z mnohdy pociťovaného tíživého otroctví práce.

Mons. Vojtěch Cikrle

biskup brněnský, předseda Rady pro rodinu ČBK